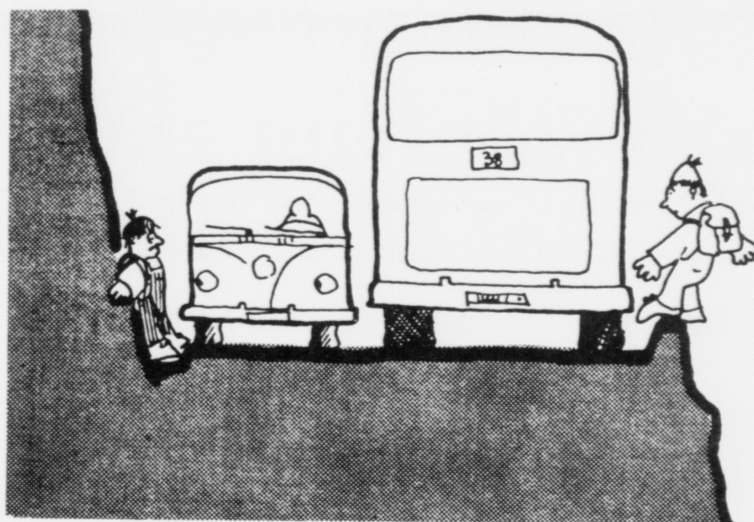

I nógvum stöðum er alls eingin gongubreyt

veturin kemur aftur og brúk er fyri tí.

Ábyrgdin

Í hesum »leiki« álíggur okkum bilferarum ein ómetaliga stór ábyrgd.

Sansir teirra eru ikki í fullan mun útbúnir, t.d. siggja tey ikki eins væl og vaksín, tey hava torført við at avgera, hvaðan eitt ljóð kemur frá (tá vit trýsta á floytuna) o.s.fr.

Sjálvt um vit sum mest eiga at ansa eftir børnunum, so eiga vit ikki at gloyma, at eisini

Kavarudding o.a.

Góð kavarudding hevur sín sjálvsagda týðning bæði fyri ferðslutryggleikan og fyri trivnaðin yvirhøvur. Men ofta fer henda rudding fram á ein slíkan hátt, at tað kanska var betur ógjørt. T.d. verður koyribreytin ruddað, so at bilarnir fáa best møguligu umstøður. Men tá verður kavin tíverri ofta »ruddaður«

Tiltøk

Hvat munagott kunnu vit so gera! T. d. duga at meta um líkindini, um tað er hált, um hvussu sýnið er, hvussu brøtt brekkan er o.s.fr.

At bilurin er væl »skøddur«, dekk, píkar, ketur. At lyktirnar eru tær bestu, hetta hevur meira týðning enn vit vanligt geva okkum far um.

At bilrútararnir eru reinskaðir fyri frost og kava, á hesum øki sýna vit øll óiva eina alt ov stóra líkasælu.

Annars tosa og kjakast vit almikið um, hvussu bilur okkara trekkir best, meðan rættiliga litið verður tosað um at bremsa. Her er vert at hava í huga, at litið ella einki hendir, um vit ikki trekkja væl, meðan tað

avvarandi ta stóru ábyrgdina, tað má haldast at vera »djørv« foreldur, ið tora at lata barn sitt út ein myrkan vetrarmorgun, uttan endurskin, ella á súklu uttan ljós.

Men tað, sum verri er, og tað er samfelagsins skuld, er, at tað t.d. í Havn ikki finnst ein farri av eini súklubreyt, har børnini kundu ferðast trygt og uttan ampa av tí »hørðu« ferðsluni.

Ein stórusur partur av vetrarspælinum hjá børnum er jú skreiðing og onnur vetrarspøl, og her valdar sama óskil, tey hava nærsum onga staðni at skreiða, uttan mitt í tí deyðansvandaniklu ferðsluni.

Tað sum nakrar kommunur gera, at skipa ávisar gøtur sum »skreiðigøtur« á vetri, er sjálvsagt eitt gott tiltak. Men tá skeltið »Börn skreiða« verður standandi uppi alt árið, sjálvt á hásumri, verður virðingin fyri hesum neyvnan stór, tá

tí tað eru vit, ið eiga at ansa eftir børnunum, og ikki tey eftir okkum.

Vit eiga at hava í huga, at børn eru BÖRN og ikki »smá vaksín«. Tá teirra atburður er sum hann er, kemst hetta av at mest sum alt liv teirra er spæl — og eigur tað eisini so at vera. Harafturat eiga vit at hava í huga, at tey eru smá av stódd og tí ikki siggja so langt sum vit hava lyndi til at halda.

onnur eru verri fyri hesa ársins tíð. Hugsa vit t.d. um tey gomlu ella tey brekaðu, so er veturin á mangan hátt ein trupul tíð fyri hesi.

Hin dimma ulpan sæst stak illa móti tí váta asfaltinum, og vit føroyingar eru jú »ulpu-menn« burturav.

Uttan at ganga nøkrum ov nær, má tað mestast at ganga stak illa at fáa fólk, sum mest, at nýta endurskin. Hvussu endurskin eiga at vera nýtt, er óneyðugt at gera stórvægis burturúr, tí her hava bæði RFF og onnur gjørt eitt stórt arbeiði.

inn á gongubreytina, og hevur hetta aftur tað við sær, at fótgangararnir ikki fáa verið á gongubreytini (sum skuldi verið teirra) men vera »riknir« út millum teir frammanundan vandamiklu bilarnar.

Eitt annað vandamál er, at í stöðum hevur gongubreytin eitt slíkt hall út móti akbreytini, at er frost og hálka, og sandur ikki er stroyddur á, so skal litil til, at beinini »sigla« undan okkum og út undir bilarnar.

kann vera livið um at gera, at bilur okkara sum best bremsar undir øllum umstøðum.

Samanumtikið má haldast, at vetrarferðslan er so vandamikil, at tann okkara, sum sleppur »snikkaleysur« gjøgnum veturin — hann eigur at lata væl at.

